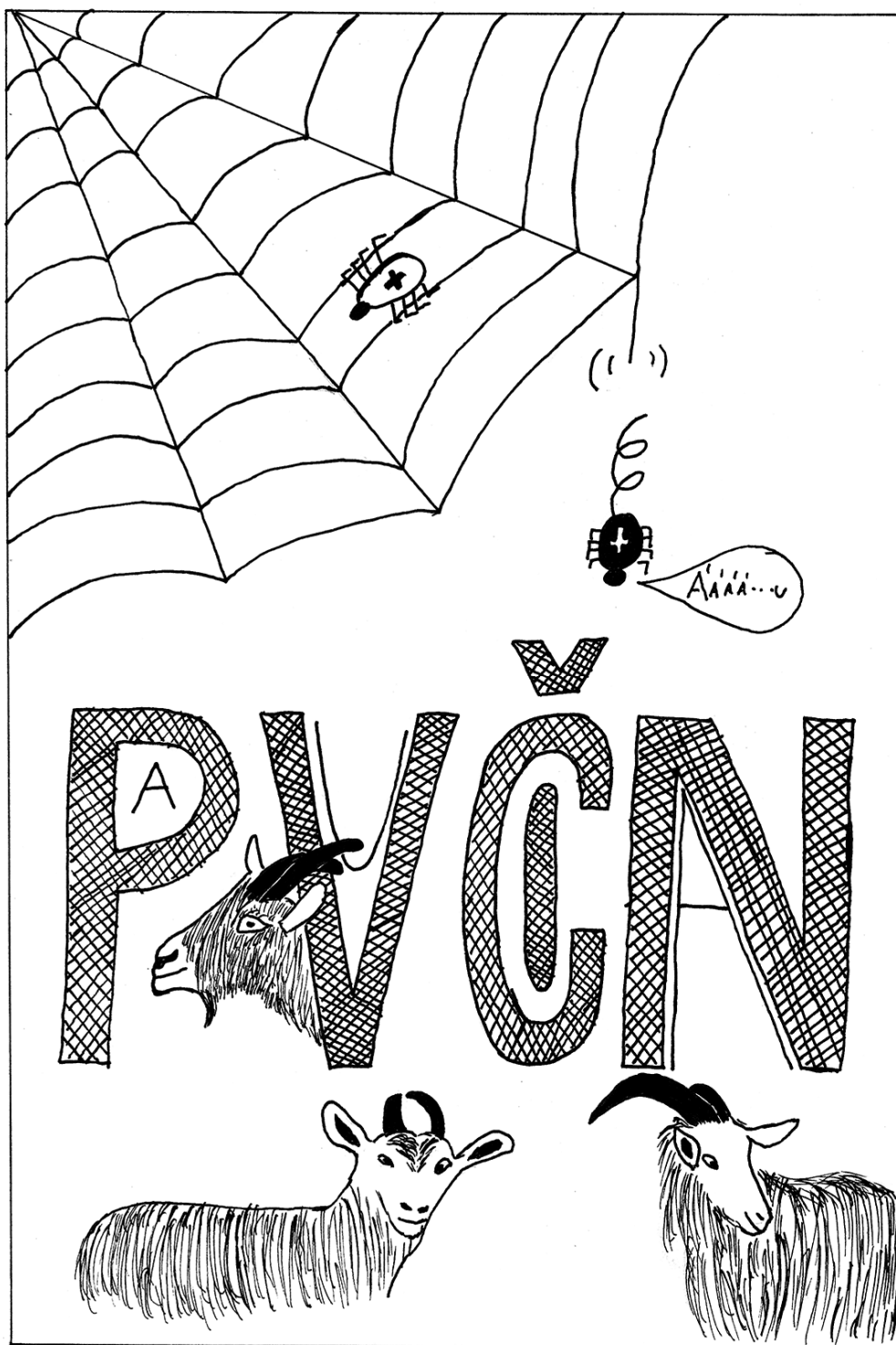

Občasník žáků ZŠ Chrudim, U Stadionu

LISTOPAD 2013

Ahoj holky, ahoj kluci, tak jsme tu opět, ale v trošku jiném složení. Jak nám to sluší, to si můžete prohlédnout na zadní straně našeho – vašeho časopisu. Hezké počtení.

Sladká pokušení dle ročního období - jaro

Nevím, proč mě napadlo právě jaro, když je podzim, ale možná právě proto - jaro je krása, svěžest, podzim je marast, bláto, deště, jaro jsou sukně a trička, podzim - ve všem je mi zima, brzy je tma tmoucí. A tak proč se neposunout v čase a nevrhnout se třeba na beránka. Abychom - až se jaro zeptá - byli připraveni a nic nás nezaskočilo. Nakupte pár nutných ingrediencí a vzhůru do cukrového boje.

Velikonoční beránek

Budeme potřebovat:

- 2 velká vejce
- 120 g cukru krupice
- 150 g polohrubé mouky
- vanilkový cukr
- 100 ml slunečnicového oleje
- 3 g prášku do pečiva
- kůra z 1 citrónu
- 50 ml studené vody
- špetka soli
- máslo na vymazání formy
- hrubá mouka na vysypání formy

Postup:

Nejprve si rozehřejete troubu na 160°C.

Vymažte a vysypte formu.

Pokuste se oddělit žloutky od bílků.

Žloutky smíchejte s cukrem do pěny.

Vlijte olej do směsi a důkladně zamíchejte.

Přes síto prosejte mouku a PRDOPEČ (rozuměj - prášek do pečiva).

Smíchejte a přidejte vodu a citrónovou kůru.

Vyšlehejte oddělené bílky a vmíchejte do těsta.

Vlijte žluté těsto do formy, která je předem vymazaná máslem tak, aby se dostalo i na ocásek a na ouška.

Formu vložte do předehřáté trouby a pečte cca 30 min. Zda je beránek již propečený, to poznáte pomocí špejle.

Aby se beránek hned nerozdrolil, tak ho necháte chladnout ještě ve formě.

Nu, zbývá již jen pocukrovat , dát mašličku a výtvor již můžeme servírovat. ☺

Bungee jumping

je adrenalinový sport

- člověk je přivázán za kotníky elastickým lanem a skáče z velké výšky dolů
- má kořeny na ostrově Pentecost, v souostroví Vanuatu v jižním Pacifiku
- skáče se z budov, mostů, jeřábů, balónů
- sportovní disciplína, ve které se konají i závody
- skáčou se různé seskoky: salta vzad, salta vpřed, vruty, poga (skok po nohou do natažené gumy)
- při bungee jumpingu je důležitý zdravotní stav skokanů, neměli by být po operaci páteře, těžkých úrazech či onemocnění
- váha by se měla pohybovat od 40 kg do 160kg
- dělí se na: přepad dozadu, dopředu, tandem, seskok za jednu nohu

Bývalá chrudimská léčebna

Mnoho lidí neví, kde tato budova leží. Nachází se směrem k Integrované SŠ Chrudim. Je na vyvýšeném místě tzv. Kopečku. Je to bývalá léčebna dlouhodobě nemocných. Opuštěná však již dlouho chátrá.

Je z roku 1923, postavena ve stylu kubistické architektury. Má originální fasádu a rondokubistický vstupní portál, který je opravdu velkolepý. K objektu také patří docela pěkná zahrada. Budova nejdříve sloužila jako výzkumný ústav zemědělský, nemocnice a později jako léčebna.

Jak už jsem zmínila, budova velmi chátrá a je v prodeji. Odhadovaná cena se pohybuje okolo 10 miliónů korun. Ovšem případný kupec by do oprav musel dát dalších pár miliónů. Byl tu také návrh tuto budovu zbourat a místo toho postavit depozitář muzea, ale proti tomu se ostře ohradili chrudimští občané.

Tato stará budova mě velice lákala, tak jsem si ji několikrát prohlížela zblízka. Protože ráda vyhledávám „tajemná“ místa, musím říct, že se mi to moc líbilo. Škoda, že ta nádherná budova nejspíš nebude opravena...

Hanik

Co miluji a co nesnáším

Aneta Lichtenbergová

Co miluji:

gumové medvídky
cukrovou vatu
čokoládu
kamarády
rodinu
psy
tanec
ovoce
hororové filmy

Co nesnáším:

pavouky
hady
hmyz
rybu
namyšlené lidi
houby
dramatické filmy
kraby
fyziku

Denisa Netolická

Co miluji:

kamarády
rodinu
komedie
písničky

Co nesnáším:

ryby
houby
matematiku
čtení knížek

Nela Haase

Co miluji:

svou ségru
sladkosti
kreslení
sport
šperky

Co nesnáším:

svého příbuzného
houby
matematiku
fyziku
hamburger

Anet

Dětská léta

Hodně lidí tvrdí, že dětská léta jsou nejlepší dobou v našem životě. Asi je to pravda. Paní učitelka Bártová mi napsala do památníku citát, který začínal takto: „*Dětství je nejkrásnější doba...*“ Tenhle začátek si pamatuji doteď.

Moje dětství bylo krásné a jsem ráda, že bylo takové, jaké bylo. Nevím, jak ho popsat. Hodně času jsem trávila u babičky v Sobětuchách a pokaždé, když se u nás řeklo, že jedeme ‚*na chaloupku*‘ byla jsem nadšená, protože to znamenalo vidět zase babičku a dědu. Občas tam byly i sestřenky a bratranec. Chaloupku miluju, je to stavení, ve kterém jsem toho spoustu zažila. Od různých her, přes prozkoumávání půdy, ježdění na všech možných dopravních prostředcích po dvorku, na kterém pak dlouho nerostla tráva, až po všechny moje kavárny, co jsem tam na zahradě provozovala. Když jsem tam byla letos o prázdninách, zaujalo mě kreslení a táhne se to doposud.

No, ale to je zase jiná pohádka, vraťme se k dětství. Myslím, že dětství na každém z nás něco zanechá. Když má někdo nějaké trauma z dětství, táhne se to s ním po celý život. Nevím, jestli je to dobrý příklad, ale moje mamka od malička nesnáší rajskou polévku, protože ve školce jí ji nutili. Od té doby prostě tuhle polévku nesní. I kdyby ji měli rozkrájet. Jsou ovšem i mnohem horší příklady, než nechut' moj' mamky k rajské polévce. Třeba když rodič své dítě pouze peskuje a nedokáže ho pochválit, dítě si pak tuto výchovu zapamatuje a použije u svých potomků. Neříkám, že je to u většiny případů, někdo se naopak snaží, aby nebyl stejný jako ten, který mu tolik ublížil, ale většinou to tak skončí.

Dětství je důležitá část v našem životě, na kterou budeme ještě dlouho vzpomínat.

Tess:)

Duch z Darkness Palace

Kdysi, za dob raného novověku, leželo v údolí mezi irskými vrchy pokrytými jasně zeleným kobercem, za nimiž se ukrývá křišťálově čisté jezero, městečko Stormtown. Město, dříve ještě malá vesnička, dostalo svůj název proto, že v této oblasti často zlobily bouřky a silné poryvy větrů, které byly schopny vytrhat stromy i s jejich mohutnými a hluboko

dosahujícími kořeny. I přes tyto přírodní potíže se lidem ve Stormtownu žilo velice dobře. Jelikož se bitvy na Britských ostrovech utišily, lesy byly plné zvěře a jezero bylo nevyčerpatelným zdrojem pitné vody a ryb. Lidé se zde naučili stavět obydlí z odolných materiálů, které bouře překonaly jen velice vzácně. Stálo tu také veliké a honosné sídlo, jež neslo název Darkness Palace. Nebylo tedy postaveno z bouřkovzdorných materiálů, jako byly stavby postavené nedávno. I přesto sídlo stále stojí a nikdy nebylo poškozené. Je to záhada. Lidé se do Darkness Palace bojí chodit, kvůli událostem, které se odehrály před asi dvěma sty lety.

Tato pověra vypráví o dnech, kdy v tomto sídle žil bohatý kníže, který byl na zdejší lid moc hodný. Nevybíral daně, nenutil lidi pracovat pro šlechtu jako otroky a za práci ve stájích a sídle platil dobrou mzdu. Měl však ženu, která jeho vládu neschvalovala a která chtěla, aby vládl silnou rukou. Jednoho dne, který připadal na Halloween, přišla bouřka a všichni se běželi schovat do jeskyní u jezera, ale kníže a kněžna zůstali v sídle. Když tam byli tak sami, napadlo kněžnu, že by konečně mohla prosadit svou. Jen co se kníže otočil, vzala svícen a praštila ho přímo do hlavy. Svalil se k zemi mrtvý. Aby kněžna nebyla podezřelá, rychle opustila sídlo a běžela za ostatními lidmi do jeskyní. Když už byla na dohled a začali na ni poddaní volat, jako mrknutím oka se objevilo tornádo a vzalo kněžnu s sebou. Když se bouře utišila, vydali se lidé oznámit knížeti smutnou zprávu o jeho manželce. O to víc však byli překvapeni, když našli krále mrtvého a vedle něj na podlaze bylo křídou napsané přiznání jeho ženy. Od těch dob už do Darkness Palace nikdo nevkročil.

To se však mělo změnit. Jednoho dne přijel do Stormtownu bohatý kníže z Anglie a hned koupil sídlo od tehdejšího starosty města. Nedožvěděl se však příběh o starém knížeti. Hned se do domu nastěhoval. Jednoho dne přišla bouře silnější než kdy jindy. Lidé měli sice pevné domy, ale takhle silnou bouři doposud nezažili. Proto se také znovu vydali do jeskyní. Nový kníže však zůstal ve svém nově zakoupeném sídle. V klidu ležel v posteli, náhle však začal mít hlad. Proto se vydal do jídelny. Když procházel po dlouhé chodbě v prvním patře, z ničeho nic se před ním objevil duch ženy. Kníže se lekl a začal svižným krokem couvat. Jen o chloupek utekl jisté smrti. Asi dva metry před ním se utrhlo celé křídlo domu a on se rychle přitiskl ke stěně stále stojící části domu. Bouře se asi za pět minut utišila a on se otočil ke stěně čelem. Náhle užasl, když na této stěně spatřil vysvětlení. Na stěně bylo napsané, že duch kněžny byl uvězněn v sídle a ona se mohla přidat k mrtvým, jen když zachrání někomu v sídle život. Když se její duch objevil, vylekal knížete a ten rychle utekl

od části domu, která už nyní nestojí. Tím mu zachránila život a mohla odejít do světa mrtvých.

Kníže vládl dlouho a dobře jako kníže předchozí a lidé byli spokojeni. Našel si ženu a měli spolu spoustu dětí. Už se nikdy další bouře neobjevila a po opravení sídla se knížeti dařilo až do dlouhých budoucích časů.

Cannab

Existuje život jen na naší planetě? **Anebo vesmír kypí životem?**

Nad touto otázkou už dlouho bádám. Můj názor je ten, že někde musí být ještě život. Nemusí být na planetách, jako jsou třeba Mars, Jupiter nebo Neptun. Může být na jejich oběžnicích, jako je u naší Země Měsíc. Také by mě zajímalo, zda jsou chytřejší než my, dokáží komunikovat a tak dále. Až tady nebudeme moci žít kvůli přírodním podmínkám, asi se přemístíme díky raketám tam, kde budeme mít podmínky na kvalitní život. Lidé jim říkají různě: mimoni, marťani, mimozemšťané, ...

Natočili se o nich třeba filmy: E. T. Mimozemšťan, Avatar, Hvězdná brána, Monsters, Monster vs. Vetřelci, Transformers, seriály: Star Trek, Futurama,...

Kandidáti na planetu, kde bychom mohli žít jsou: Mars, Venuše, Jupiterův měsíc Europa, Titan.

Teleskop Kepler za dobu své činnosti našel tisíce těles, kde by potenciálně mohl existovat život.

Flyboarding

Představuji vám adrenalinovou novinku Flyboarding. Jedná se o zábavu ve vodě. Ovládání je intuitivní, jako když se učíte chodit. Umožní vám létat až deset metrů vysoko nad vodní hladinou, ale i pod ní. Můžete létat nad vodní hladinou jako Iron Man. Adrenalin vám bude kolovat v žilách. Tuto zábavu můžete podstoupit na Litoměřicku na Pišťanském jezeře. Musíte na tuto atrakci mít věk – tedy 12 let. Toto je Flyboarding.

HÁDANKY

Běhá to okolo chalupy,
dělá to cupity dupity?

Čtyři rohy, žádné nohy,
chaloupkou to pohne?

Kdo bez štětce a bez barev obarví nám pestře les?

Mám pěknou hlavičku a jednu nožičku,
hovím si v mechu v lesíčku.

Maličké zvířátko,
zrzavý kožíšek,
spořádá zakrátko
lískový oříšek.

Malý, velký, bílý, černý,
svému pánu vždycky věrný.
Ocáskem vrtí z radosti,
pochutnává si na kosti.

(Odpovědi : dešťová voda, hlemýžď, podzim, hřib , veverka , pejsek)

Aneta Lichtenbergová

Historie knih

Kniha je sešitý nebo slepený svazek listů nebo skládaný arch papíru, kartonu, pergamenu nebo jiného materiálu. Ústním podáním je nejstarší způsob rozšiřování zpráv a příběhů. Po objevu písma ve starověkých civilizacích byly informace zapisovány na hliněné destičky, nebo pergamenové svitky. V té době se objevují první knihovny pro jejich skladování - např.

Alexandrijská knihovna. Pergamenové svitky byly později postupně nahrazovány kodexem, což je svázaná kniha se stránkami a hřbetem, tedy forma většiny knih dodnes. Pro svitky byl nejčastěji používán papyrus, pro kodexy pergamen. Ten byl ve 14. století nahrazen lacinějším papírem. Před objevem a zavedením tiskařského lisu byly všechny knihy psány ručně. To je činilo drahými a vzácnými. V raném středověku si knihy mohla dovolit jen církve, univerzity a bohatí a často bývaly připevněny řetězy k polici nebo ke stolu proti odcizení. V polovině 15. století začaly být knihy v západní Evropě vyráběny blokovým tiskem. Při blokovém tisku byl obrysový obraz celé stránky vyřezán ze dřeva. Matrice mohla být mnohokrát natřena inkoustem a použita na reprodukci kopií dané stránky. Výroba celé knihy byla ale stále náročným procesem, vyžadujícím ručně řezanou desku pro každou stránku. Dřevěné desky také nebyly velmi trvanlivé a snadno se opotřebovaly nebo poškodily. Další staletí znamenaly zlepšení tiskařského lisu a současně i uvolňování přísných zákonů cenzury. V polovině 20. století knižní produkce v Evropě byla přes 200 000 titulů ročně.

Verísek:)

Historismy

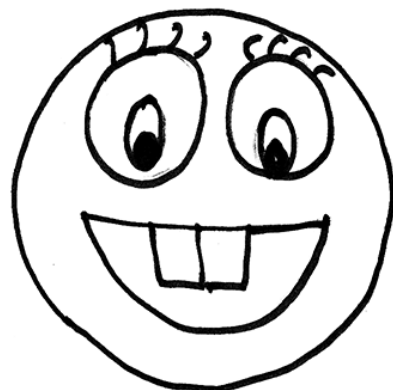
Historismy označují slova, které jsou již dávno nepoužívána.

Typni si, co tato slova znamenají:

a) halapartna – 1) hrnec na vaření
2) plotna
3) zbraň

b) zlatka – 1) náušnice
2) peníz
3) ryba

c) pinta – 1) délková jednotka
2) vařečka
3) hrníček

- d)calta – 1) plachta
2) koláč
3) alkoholický nápoj
- e)rýnský – 1) peníz
2) rýč
3) zahranií kolečko
- f)okruží – 1) hudební nástroj
2) část oblečení
3) šroub
- g)kádrovák – 1) úředník
2) nástroj na zpracování kůže
3) koření
- h)škorně – 1) stolička
2) obuv
3) umyvadlo
- ch)pikanýr – 1) auto
2) zahradní kolečko
3) vojenská hodnota

odpovědi: a) 3 , b) 2, c) 1, d) 2 , e) 1 , f) 2 , g) 1 , h) 2 , ch) 3

Hrady a zámky v Pardubickém kraji

1)Kunětická hora: Nedaleko Pardubic se tyčí do výšky 80 metrů pahorek a na něm stojí hrad pojmenovaný podle hory, na které stojí. Byl zbudován asi ve 13. a 14 století. Patří k často navštěvovaným památkám.

2)Zámek Pardubice: Tento zámek byl postaven ve 13. století. Prošel mnoha úpravami. Zámek se dochoval i s původním opevněním. V zámku je i muzeum zbraní. Konají se tu také zajímavé akce pro dospělé i děti.

3)Zámek Slatiňany: Byl vystavěn v 16. století. Později byly přistavěny věže a kostelík. Zámek vlastní hippologické muzeum. Je v něm přes dva tisíce exponátů vztahujících se k chovu koní. Za zámkem je také rozsáhlý park.

Jan Kašpar

Možná jste už slyšeli jméno Jan Kašpar. Pan Kašpar byla osobnost Pardubického kraje, který se narodil v Pardubicích 1883 a zemřel 1927. Proslavil se v letecké dopravě dálkovými lety. Byl to nejznámější český inženýr a první česky konstruktér a zároveň pilot. Vystudoval strojní inženýrství. Po maturitě navštívil seminář v Německu ve vyšší automobilové škole a posléze se rozhodl věnovat letecké dopravě. Nejdříve se pokoušel stavět podle francouzského konstruktéra Lathama jednoplošník. 25.5. 1909 se dozvídá, že Francouz Louis Blériot přeletěl Lamanšský průliv. Kašpar si po dokončení jednoplošníku kupuje za 18 000 franků Blériot XI, letadlo vybavil vlastním motorem, ale zanedlouho instaluje nový a lepší motor typu Anzani. 16. dubna 1910 Kašpar provedl svůj první let ve výšce 20-25 metrů a jeho let byl dlouhý 2 km. A po dvou měsících 16. června 1910 složil zkoušky před komisí. 30. dubna 1911 se prolétl snovým letadlem vlastní konstrukce. Letadlo bylo vybaveno motorem Daimler s výkonem 70 koňských sil. Let provedl na trati Pardubice – Chrudim ve výšce 400m a let trval 24min a 23 vteřin. Další let provedl ještě téhož dne se svým bratrancem Evženem Čihákem. 13. května 1911 se proslavil 121 km dlouhým letem, který ulétl za 92 min. Trasa vedla z Pardubic do Velké Chuchle. Letadlo, se kterým letěl, daroval roku 1913 do dnešního Národního technického muzea v Praze. Kašpar se proslavil ještě jedním letem. Byl to cestovní let s redaktorem Národní politiky - Jaroslavem Kalvou. Další let se stal málem osudný, Kašpar se zřítíl, ale naštěstí přežil. Spáchal sebevraždu 2.dubna 1927, pravděpodobně kvůli své nemoci.

Konec

(Slečna Sokolová už zase filozofuje a má chuť napsat fejeton.)

Konec. Většina lidí se toho slova bojí. Ale najdou se někteří, co mají z takového slova radost. A přitom skoro nikdo si neumí představit, co to

slovo vlastně znamená. Hodně lidí se bojí konce. Konce přátelství, lásky, života. Ale vlastně nikdo z nich si neuvědomuje, že s koncem přichází i nový, mnohdy lepší začátek. Věřím v osud. Věřím v to, že všechno se děje z nějakého důvodu. S koncem vlastně souvisí a další pojem, který stojí za zamyšlení. Nekonečno. Někdo věří v nekonečný vesmír. Pan učitel Markup s oblibou říká, že čísel je také nekonečně mnoho. Ale já si myslím, že všechno, *všechno* má svůj konec. Myslím, že i vesmír někde končí. Myslím, že i všechny miliony, biliony a triliony přece jen mají svůj konec. Myslím, že každé přátelství má konec. Má konec proto, aby mohlo začít něco nového. Něco lepšího. Nevěřím v nekonečno. I když se sama někdy přistihnu, že v něj přece jen tajně doufám.

Lemur Kata

Lemura Katu známe již jako ohroženého primáta zapsaného v Červené knize. Na ostrově Madagaskaru je jakousi perlou života na souši. Jeho posláním (jako u všech jiných savců) je odchovat potomka svého druhu. Samice své mládě porodí po 136 dnech. Pokud je mládě dost silné a udrží se za srst na břiše své matky, má šanci přežít. Osamostatní se ve věku 6 měsíců, to už je právoplatným členem tlupy. Tito savci pořádají „Lemuří souboje.“ Ocas si samec natře

originálním parfémem a svému nepříteli jím šlehá okolo čumáku. Bojuje se jako obvykle o přízeň přihlížející samice. Potravou lemurů je hmyz, ale spíše jsou býložraví. Tento druh savců se na Zemi objevil před 58 miliony let a byl ztvárněn ve filmu pro děti „Madagaskar.“

Haase

Kůň obecný

- je to lichokopytník
- dříve se převážně používal k práci na poli, v lese a na přepravu
- samec je buď hřebec nebo valach
- samice je buď klisna nebo kobyla
- klisny hříbě čekají přibližně 11 měsíců, mládě se nazývá hříbě
- dnes se kůň používá hlavně na rekreaci
- před ochočením žil v pralesích a na všech končetinách měl pět prstů
- nejmenší kůň je Falabella, má jen 70 cm

Co já a loutkářská Chrudim??

Asi před 5 lety jsem navštívila Muzeum loutek v Chrudimi, byla jsem uchvácená těmi všemi loutkami. V každé malé místnůstce byly nějaké loutky, které nám měly na něco poukázat. Nejvíce se mi tam líbila místnost, kde byla tma a svítily tam fosforovými barvami rybičky, sítě, praporky a já nevím co ještě. Bylo to něco, co dokázalo uklidnit, chodila jsem tam moc ráda. Jednou jsme si vyšli s tetou a s rodinou i na tu vyhlídku, se mnou to byl trochu menší problém, bojím se výšek, ale po zdolání pár schodů to bylo úžasné. Jestli si dobře vybavuji, v jednom patře byla jakási studna, která byla osvětlená, abychom viděli až dolů. Musím říci, že to byla nádhera. Před rokem, možná už dvěma roky, došlo k rekonstrukci muzea. Říkali jsme si, že to bude zase něco jiného a třeba to bude hezčí. No, asi jsme se zmýlili. Šli jsme se podívat na nově zrekonstruované loutkářství. Když jsme vešli do jakési místnosti, byli jsme hodně zklamaní, mysleli jsme si, že udělají pár zednických úprav a přidají nějaké nové loutky. Od té doby jsem tam dlouho nebyla.

Verísek:)

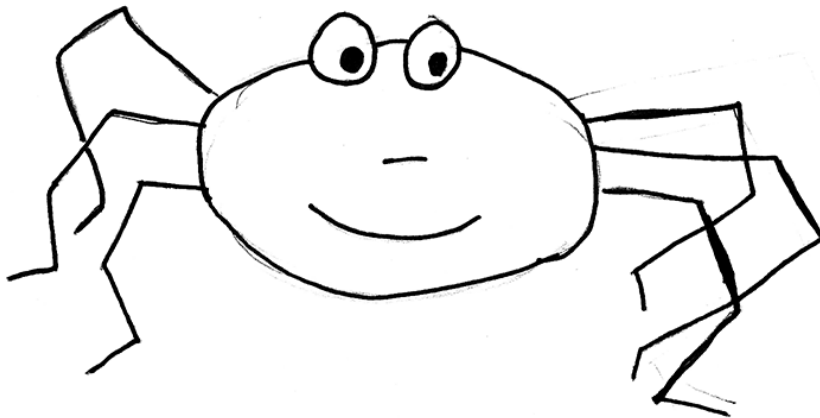
Nejjedovatější pavouci v České republice

V České republice se nachází 2. druhy nejjedovatějších pavouků. Oba druhy jsou velice nehojné. Vyskytují se v celé České republice. Tyto dva druhy jsou všeobecně vzácní. V jižních oblastech Česka je výskyt větší.

Tím prvním je zápřednice jedovatá

Jedná se o velkého pavouka z čeledi zápředníků (délka těla 10-15mm). Hlavohruď červená až žlutavá, zadeček a nohy zbarveny více do zelena.

Výskyt: Louky, okraje cest a silniční okraje. V jižní Evropě hojný, u nás velice vzácný.

Pavouk si na trávě vytvoří obývací pavučinu velikosti vejce. Samice zde během pozdního léta hlídá vaječný kokon a o něco později i vylíhlá mláďata. V tomto čase vás může kousnout, jestliže se cítí v ohrožení.

Tím druhým je stepník moravský

Tento druh je opravdu extrémně vzácný, šance na jeho nalezení je velmi mizivá.

Výskyt: Česko, Slovensko, Maďarsko a Rakousko.

Jed stepníků má podobné složení jako jed některých jedovatých hadů. Samice jsou celé černé, pouze na hlavě mají velkou svítivě oranžovou skvrnu. Právě tato skvrna je jedním ze znaků odlišujících stepníka moravského.

Příznaky kousnutí:

24 - 48 hodin horečky, bolesti v místě kousnutí, dočasné ochrnutí v místě kousnutí, bolesti hlavy, popř. otok místa kousnutí. V případě alergika se může dostavit reakce podle závažnosti alergie. Ač je kousnutí smrtelné pouze v mizivém počtu případů, je lepší se poradit s lékařem, zvláště v případě, že trpíte alergií, srdečními, nebo dýchacími potížemi.

Největší rekordy ze světa lidí

Nejdelší nos na světě má pán z Turecka a nos mu měří 8,8 cm.

Nejdelší jazyk na světě má paní z USA a měří 9,75 cm.

Nejmenší muž světa žije v Nepálu a má jen 54,6 cm.

Nejlepší rekordy ze světa zvířat

Nejmenší pták na světě je kolibřík rubínohrdlý a má jen 8 cm.

Největší suchozemská trojka:

- 1) slon africký - samci jsou až 3,5 m vysokí a váží až do 6 tun.
- 2) nosorožec indický - je 1,9 m vysoký, 4 m dlouhý a 3 tuny těžký.
- 3) Hroch obojživelný- jsou 4,6 m dlouhý, 1,5 m vysoký, až 3,2 tuny těžký.

Nejzubatější savec je mrož - má až přes půl metru dlouhé kly.

Pták s největším rozpětím křídel je albatros - jeho rozpětí křídel je až 3,63m.

Nutella

Měla jsem narozeniny a pozvala jsem si tři kamarádky. Jsou boží, na Facebooku napsaly všem mým kamarádům, jestli by mi nenatočili video k narozeninám. Někdo ho poslal a holky z toho udělaly takový krátký film, k tomu přidaly nějaké společné fotky a přidaly do pozadí krásné písničky. Vzaly mě ven a řekly mi, ať se otočím, sednu si a nekoukám. Tak jsem to udělala. Ony zatím připravily počítač, zapnuly notebook a nastavily kameru, aby nás natáčela, až mi budou předávat ten dárek. Když měly všechno přichystané, řekly mi, ať se otočím. Otočila jsem se a holky na mě vysypaly roztrhané barevné papírky a křičely: „Všechno nejlepší!!“ Potom pustily video a všechny jsme se na něj dívaly. Chvílemi jsem trošku brečela - bylo to dojemné. Když to skončilo, všem jsem jim poděkovala a objala je. Předaly mi ještě jeden dárek. NUTELLU. Nikdy jsem neměla pravou Nutellu, je to blaho ochutnat pravou Nutellu. Rodiče mi vždycky říkali, že jsem na Nutelle vyrostla, ale já jsem nikdy neměla pravou Nutellu. Moc mě to potěšilo. Ale ne víc než ten film ☺. Mám ráda své kamarádky.

Pergamen

Pergamen je nevydělená při napětí sušená a hlazená zvířecí kůže. Používá se kůže různých domácích zvířat, např. oslů, vepřů, koz, ovcí nebo hovězího dobytka, z pravidla mladších jedinců, jejichž kůže je jemnější. Je to materiál bílkovinné povahy (kolagen a elastin).

Kolagen = je ve vodě nerozpustná bílkovina, která je základní stavební hmotou pojivých tkání.

Elastin = nerozpustný, jeho jméno je odvozeno od jeho elastických vlastností. Základní složkou některých typů vaziva a je roztroušen v mimobuněčném prostoru různých orgánů obratlovců od kruhoustých nahoru.

Použití = pergamenová kůže slouží například k potahování bubnů, ale především se používá v knihařství jako psací materiál, zpravidla se tak výrazem pergamen označuje kůže určená ke psaní.

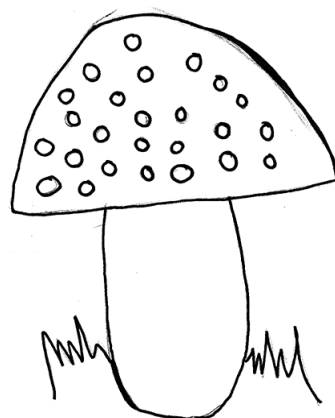
Výroba = kůže se zbaví chlupů buď pomocí loužení ve vápenném mléce po dobu 7-14 dní, nebo enzymaticky a poté se vyčistí.

Historie = pergamen získal své jméno podle maloasijského města Pergamon, kde se dle starověkých pramenů začal vyrábět. S jeho výrobou se začalo za doby vlády krále Eumena II. (197-159 př. n. l.), kdy byl podle pramenů zakázán dovoz papíru.

Verísek☺

Pořekadla se zvířátky

Kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde.
Vrána zůstane bílá, i kdybys ji ve sněhu vyválel.
Když kočka není doma, myši mají pré.
Potrefená husa se vždy ozve.
Lepší vrabec v hrsti, než-li holub na střeše.
Darovanému koni na zuby nehleď.
Zadarmo ani kuře nehraje.
Stokrát nic umořilo osla.
Podle peří poznáš ptáka, podle řeči nezdořáka.
Kovářova kobyly chodí bosa.
Starého psa novým kouskům nenaučíš.
Ranní ptáče dál doskáče.
Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá.

Přátelství...

„Přátelství, je někdy víc než láska...“ Já nevím jak vám, ale mně se při slově přátelství, vždy vybaví tahle písnička. Ano, právě teď můj začátek komentují moje „kolegyně“ s tím, že jim se tato písnička nevybaví. Mně teda jo. No tetička Wikipedie popsala přátelství takto: „Přátelství je mezilidský vztah vyznačující se vzájemnou náklonností a porozuměním.“ Vzájemnou náklonností a porozuměním. No, já osobně mám občas pocit, že se ke mně moji přátelé nenaklánějí a ani mi nerozumí, ale to je opravdu jen občas. Jsem svým přátelům nesmírně vděčna za to, že chápou moji povahu a chování.

Poslední rok devátáka

Uf, tak už je to tady... Poslední rok na škole. Je to takový zvláštní pocit, že za pár měsíců tuhle školu opustíme. Nezdá se to, ale čas letí závratnou rychlostí.

Ještě v 5. třídě jsem si říkala, že mě teď čekají ještě 4 roky školy a jak to bude dlouhé. Opak je pravdou. Vznikla nová třída VI.A. Roky plynuly a dnes je tu další devítka. Někdo by řekl, že je to jako každá jiná devítka, třída, která prošla celou povinnou školní výukou. Ale to je naše devítka, naše třída – všichni ti průseráři, chytrolíni, sportovci,... Tohle jsme my, naše zážitky a vzpomínky spojené s touto školou.

Ovšem nabízí se otázka s velkým otazníkem: „Co bude potom?“ Každý z nás se někam vydá, bude studovat různé školy – podle toho, co ho/ji baví. Všichni budeme mít novou třídu a s ní nové zážitky, známosti. A co všechny ty vzpomínky ze základky? Asi je necháme hluboko v sobě uložené a třeba budeme na ně jednou vzpomínat na školním srazu, nebo na ně úplně zapomeneme. Je to divná představa, že už tady nebudeme jako třída - jako jeden celek, ale pouze jako jednotlivci, co se přijdou občas podívat za svými kantory.

Je dosti těžké popsat, jak se člověk v této situaci cítí, ale nejspíš každý si tím projde. Doufám, že tento rok s klidem zvládnou a ostatním přeju to samé.

Hanik☺

Rozhovor dvou nejmenovaných osob

Takže na úvod. Jelikož tento článek vzniká při první hodině žurnalistiky v novém školním roce za smíchu jedné z nejmenovaných osob, ještě tak trochu nevím, jaké téma si vybrat. Proto napíšu takový kvíz – rozhovor, kde bude vaším úkolem přijít na to, které nejmenované osoby psaly tento rozhovor. Na zadní straně Pavučiny by měla být naše fotografie se jménem, takže zkuste poznat, kdo jsme.

(Mimoходом, první část rozhovoru píše Mrs. Y a odpovídá Mrs. X.)

1. otázka

Jaký styl hudby poslouchá Mrs. X?

„Pop/Rock většinou...“

2. otázka

Tvůj životní cíl/sen?

„Procestovat svět, žít v zahraničí a studovat Oxford. Ano jsem naivní.“

3. otázka

Procestovat svět? To jako celý? Která místa tě lákají nejvíc?

„Ano, celý. Mě lákají všechny místa, ale nejvíc asi Velká Británie, Afrika a asi hodně Austrálie.“

4. otázka

Afrika. Co třeba bys chtěla vidět v Africe?

„Chtěla bych asi pomáhat dětem v nouzi. Třeba pomoci postavit školu, nebo něco v tom smyslu. Potom mě na Africe rozhodně lákají zebry.“

5. otázka

Takže sny máme za sebou, teď se dáme na vzhled.

Jak bys popsala svoji barvu a styl vlasů?

„Hmm, no hnědá barva a od přírody kudrnaté.“

6. otázka

Studium?

Střední - nevím, vysokou - nevím, ale prostě chci na Oxford.

7. otázka

Vysněné povolání?

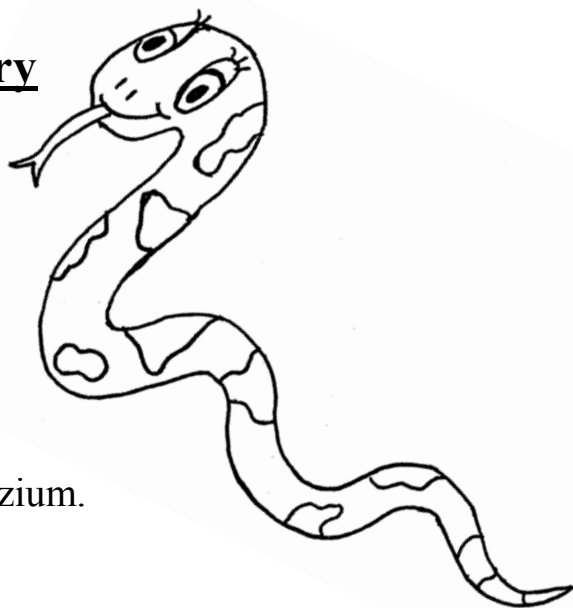
Kriminálník. Asi kriminalista co? Ne, chci být kriminalista a právník. A člověk, co umí tisíc jazyků.

Tak to je první část rozhovoru zatím s Mrs. X.

V druhém čísle bude exklusivní rozhovor s Mrs. Y.

Tak co? Kdo je Mrs. X?

Rozhovory

1. Tvůj oblíbený předmět?
2. Co budeš dělat v budoucnosti?
3. Co děláš ve volném čase?

Petra Pejchová (11 let)

1. Můj oblíbený předmět je dějepis.
2. Chtěla bych jít na sportovní gymnázium.
3. Ráda jsem s kamarády venku.

Petr Kulháněk (14 let)

1. Nejvíc mě baví fyzika, protože jí rozumím.
2. Budu se snažit hrát hokej na co nejvyšší úrovni.
3. Učím se, hraju hokej a hlavně chodím do fitka.

Bára Ludvíčková (11 let)

1. Oblíbený předmět je výtvarná výchova, protože ráda maluji.
2. Šla bych na nějakou střední školu.
3. Nejraději chodím ven s kamarády, někdy se učím, ale jen když máme psát testy.

Petr Víšek (11 let)

1. No přírodopis a hlavně tělocvik.
2. Za povolání - chtěl bych být číšníkem nebo kuchařem, protože mě baví vařit.
3. Chodím do keramického kroužku a nejraději modeluji zvířátka.

Titanic

Titanic je známý americký velkofilm, který v roce 1997 natočil režisér James Cameron. Film získal 11 Oskarů. Film zpracovává katastrofu zaoceánské lodi z roku 1912. Titanic ztroskotal během své první plavby.

V roce 1912 se parník srazil s ledovcem. Po necelých třech hodinách po nárazu klesl ke dnu. Zahynulo kolem 1500 cestujících. Příčinou vysokého počtu obětí byl zejména nedostatek záchranných člunů a špatná organizace záchranných prací. Titanic byl postaven v Belfastu v loděnicích na objednávku společnosti White Star Line. Titanic byl 269,1 metrů dlouhý a 28,25 metrů široký.

Vtipy

Pozdě

„To se nestydíš přicházet z hospody tak pozdě?!“ huláká manželka z ložnice na manžela.

„Moc se neraduj, jen jsem se vrátil pro harmoniku!“

Forma

Jsou věty, které se lidojedům neříkají. Například: „Potřebuji se dostat do formy.“

Papoušek

„Jak se má tvůj nový papoušek?“

„Ale, umřel týden po tom, co jsem ho koupil.“

„Cože, na co?“

„Na vyčerpání, soutěžil s mojí ženou v ukecanosti.“

Letadlo

Nad džunglí pravidelně přelétá letadlo. Otec – kanibal poučuje děti: „Když ten pták náhodou spadne, tak se jí jenom ten vnitřek.“

Milenec

Zlato, ty jsi tak úžasný milenec. Jsme spolu sice dva týdny a já jsem už ve třetím měsíci.

Horoskop

Horoskop na zítřejší den:

Zítřka vás budou všichni chválit, nosit na rukou a zahrnovat vás květinami.

Jóó pohřeb už je takovej...

Z deníku štěněte

Sedím u její postele a pozoruji, jak klidně spí. Už zase. Takhle začíná každý můj den.

Vím, že každý den ráno někam odchází a nechci, aby zaspala. Rozhodnu se tedy, že ji vzbudím. Určitě mi bude vděčná.

Odrázím se a vyskočím na její postel, zatímco ona se jen otočí na druhý bok a v klidu dřímá dál.

„Ty fakt zaspíš,“ říkám si v duchu. Nic. Nereaguje.

„Jak chceš,“ pomyslím si a začnu se věnovat jejím vlasům. Moc mi nechutnají, ale vím, že jiným způsobem ji z té postele nedostanu.

„Willis, ty idiote!“ zakřičí na mě, když už jí z hlavy vyrvu minimálně polovinu vlasů.

„Chtěl jsem tě jen vzbudit, toho idiota sis mohla nechat,“ zamumlám neslyšně a seskočím z postele.

Konečně už vstala! Musím se pochválit. Byl by ze mě dobrý kadeřník. Zatím, co ona tráví většinu času před odchodem v koupelně, já se zájmem sleduji televizi. Politická úroveň v tomto státě je docela zajímavá.

Konečně vyšla z té koupelny. Asi se rozhodla dívat se na televizi se mnou.

„Co to slyším? Snad někde nezašustil igelitový sáček?“ Za ty necelé dva roky, co tady bydlím, jsem se naučil, že tento zvuk skoro vždycky znamená jídlo.

Otočím se a opravdu – vidím, jak se právě cpe houskou.

Rychle k ní přiběhnu a vrhnu po ní svoje očka připomínající hnědé lesklé korálky.

„Nic nedostaneš,“ ujistí mě hned ze začátku, ale já se přesto snažím dál.

Zrovna dneska mám na housku obrovskou chuť.

„Jdi pryč!“ odhání mě znovu, ale já to přesto nevzdávám.

„No tak na,“ rezignuje už konečně a podává mi zbytek housky.

„Ha! Vyhrál jsem, vyhrál jsem!“ posmívám se jí v mysli.

Jen, co stihnu sežrat svůj vydobytý kousek housky, vidím, že se obléká do bundy a nazouvá si boty. Rychle ženu za ní.

„Nenechávej mě tady samotného,“ snažím se fňukat, ale opět nevydám žádný zvuk. Snažím se opatrně proklouznout dveřmi a doprovodit ji, ale nedaří se mi. Vzápětí slyším jen, jak bouchnou dveře a já se v chodbě ocitám sám.

Štěknu jednou, štěknu podruhé. Nic. Nevrací se, zrádkyně.

Uraženě odejdu zpátky do pelíšku přečkat tu dobu do jejího návratu.

Život a Smrt

Ani nevím, jak mě tohle téma napadlo, asi proto, že poslední dobou nad tím dost přemýšlím. Co je vlastně život? Je to období od narození, přes dospělost, stáří až smrt? Nebo je to jen jedno období v našem životě, kdy se cítíme šťastni a tvrdíme, že konečně „žijeme“? Nevím, je to komplikované.

Mnoho lidí tvrdí, že žijeme jen jednou, já si naopak myslím, že po smrti přijde něco nového, magického, něco, o čem nikdo na zemi neví. Nový život? Ne. Nový začátek? Ano. Myslím, nový začátek je to správné slovní spojení. Nedávno jsme ve výchově k občanství dělali projekt „fáze života“. Měli jsme na papír nakreslit důležité momenty našeho života a dva obrázky z budoucnosti. Jako poslední obrázek jsem nakreslila smrt. Teda spíš napsala. Měla jsem se postavit před tabuli a vyprávět o každém obrázku zvlášť. Tento poslední obrázek jsem řekla, dejme tomu, vesele. Někdo ze třídy se začal smát a řekl, že to říkám vesele, jako by to měla být nějaká radostná událost. Odpověděla jsem něco ve smyslu, že se na smrt těším.

Ano, těším. Myslím si, že smrt není rozhodně nic pro zasmání. Když někdo nám blízký zemře, bolí to. Ale všechno jednou přebolí a my můžeme na dotyčnou osobu jen v dobrém vzpomínat. Sama se smrti nebojím. Nemůžu říct, že se na ni těším, ale ani nemůžu říct, že netěším. Myslím si, že smrt je fajn. Po smrti je nový začátek. V to věřím.

Zadní strana :

1. řada dole zleva – Anna Nela Haase, Denisa Netolická, Aneta Lichtenbergová, Michaela Jeníčková
2. řada zleva – Tereza Sýkorová, Radka Volopichová, Lea Kubáčová, Tomáš Kalabis, Hana Jeníčková, Vlastimil Hegenbart, Tereza Pekařová, Veronika Hegenbartová, Dominika Sokolová

